

Толкова глупавъ човѣкъ до тогава не била виждала.

— Много си глупавъ ти! — казала му тя. — Затова те е налетѣла такава беда!

— Глупавъ ли? Не, царкиньо! Късметътъ бѣга отъ мене! Отъ това е всичко! — извикалъ рибарътъ. — Да ще царътъ да ме пустне на рѣката, само още веднажъ да си опитамъ късмета! Иди го помоли, царкиньо!

Засмѣла се царската дъщеря и отишла при баща си. Той заповѣдалъ да му доведатъ рибаря.

— Слушай! — рекълъ му царътъ. — Ще те пустна още веднажъ. И

ние всички ще дойдемъ съ тебе. Но ако не уловишъ нищо, мисли си!

И всички се качили на царската кола и отишли при рѣката. Хвърлилъ рибарътъ мрежата си — нищо. Хвърлилъ я отново — пакъ нищо. Като че ли нарочно нито едно рибенце

не се хванало, колкото и да хвърлялъ. Само пѣсѣкъ изваждалъ. Царътъ се разсърдилъ и извикалъ:

— Само още веднажъ позволявамъ да хвърлишъ! Ако и тоя пѣтъ нищо не уловишъ, зло те чака!

Разтрепералъ се рибарътъ и хвърлилъ за последенъ пѣтъ мрежата. Извадилъ я, погледналъ и приблѣднѣлъ. Вжтре имало само единъ голѣмъ празенъ охлювъ.

— Ехъ! Нали си знаа азъ! Късметъ нѣмамъ! — извикалъ той и отъ мжка замахналъ и блѣсналъ охлюва въ единъ

камѣкъ. Но щомъ се прѣснала охлювата черупка, подъ нея блесналъ единъ златенъ прѣстенъ.

— Ахъ! Моятъ прѣстенъ! — извикала радостно царската дъщеря. — Загубениятъ прѣстенъ, дето цѣла година го търсимъ! Рибарю, ти спечели хиляда жъл-

